

Osvrt na mučeništvo fra Mariofla Sivrića

Nasilna smrt na hercegovačkome kamenjaru

Mučenik fra Mariofil po-
jeće iz mjesta koje je iz-
nedrilo velik broj učenih
ljudi, prekaljenih rodoljuba i uzor-
nih svećenika. Njegovo Međugorje
bilo je u dvadesetome stoljeću
pravo rasadište duhovnih zvanja
koja su nicala iz pobožnih seljač-
kih obitelji te vjerski učvršćivala i
moralno podizala hrvatski narod
u Hercegovini. Međugorčani su
punili sjemeništa i redovničke za-
jednice zdravim i poletnim mladim
snagama koje su se nadahnjivale
evanđeljem i plemenitim idejama
pređa. Najbolji dokaz toga duhov-
nog prirasta pruža nam *Sematizam
Hercegovačke franjevačke provinci-
je* (Mostar, 1977.) da je tih godina
bilo iz Međugorja 19 svećenika, 6
bogoslava i 20 sestara-redovnica. Iz
istoga mjesta poginulo je pet franje-
vačkih svećenika od komunističkih
zločinaca zloglasne 1945.

U toj godini pokolja ubijen je i
fra Mariofil Sivrić u 32. godini živo-
ta. Bio je svećenik veseljak, nasmija-
nana lica, idealni sljedbenik svetoga
Franje iz Asiza. On se 7. veljače s
osmoricom svoje subraće povukao
iz samostana na Širokome Brijegu

u mlinicu na rijeci Lišćici. Nakon
prekida borbe vratili su se 8. velja-
če u samostan. Ostat će zauvijek
povijesna tajna zašto je fra Mariofil
izdvojen iz ove skupine franjevacica i
u pratnji partizanskih zločinaca od-
veden prema jugu. Uzrok njegova
odvajanja vjerojatno treba tražiti u
njegovoj odgovornoj dužnosti pre-
fekta konvikta gdje je odigrao zna-
čajnu ulogu odgovjatelja i ekonoma.
Moja slutnja (*Hrvatski kalendar*,
Chicago, 1996., str. 34-35) da bi
mogao biti pokopan među dračama
kod moje rodne kuće iznad brda
Zelengore u Vitini nije se obistinila,
jer nakon stručnoga pregleda
posmrtnih ostataka ubijene žrtve
službeno je povjerenstvo ustanovilo
da je to tijelo drugoga nepoznatog
mučenika. Ali je najvjerojatnije da
je fra Mariofil ubijen negdje južno
od Polugrine u šumovitim predje-
lima hercegovačkoga kamenjara
gdje je našao posljednje počivali-
šte. Ponižen i izmrcvaren začepio je
neku jarugu i otputovao Gospodinu
živih i mrtvih, kojemu je za života
vjerno služio.

Roden je i kršten kao Marijan
10. veljače 1913. na vinorodnim

uzvisinama Međugorja, danas naj-
poznatijega sela u svijetu, u kojemu
se susreću ljudi raznih naroda, rasa
i vjerskih uvjerenja, okupljenim
pod fenomenom Kraljice mira. U
rodnome je mjestu svršio četr-
rorazrednu osnovnu školu i u nje-
mu proveo svoje djetinjstvo i prvu
mladost. Njegovi pobožni roditelji
poslali su ga 1924. u sjemenište na
Široki Brijeg koje ga je kao sposobna
i vesela dječaka objeručke prihvatilo
i u franjevačkome duhu odgojilo.
Nakon šestoga razreda gimnazije
stupio je 1930. u franjevački red na
Humcu kod Ljubuškoga da se u no-
vicijatu nadašne franjevačkome ka-
rizmizom življenja. Sljedeće se godi-
ne ponovno vratio na Široki Brijeg
gdje je dovršio sedmi i osmi razred
gimnazije s ispitom zrelosti (velike
mature).

Nakon treće godine bogoslov-
noga studija zareden je za sveće-
nika, 14. lipnja 1936. u Kotoru. A
poslije prve svete mise u rodnome
Međugorju vratio se u Mostar gdje
je svršio dvije posljednje godine
bogoslovije. Svoje svećeničko djelo-
vanje proveo je u okružju Širokoga
Brijega, gdje je bio župni pomoćnik,

vikar mjesnoga samostana i tijekom
četiri godine upravitelj konvikta.
Žarište njegova svećeničkoga rada
bilo je usmjereno prema mladim
naraštajima koji su u njemu nazri-
jevali pravoga predvodnika i vrsnog
odgojitelja. Fra Mariofil je bio čov-
jek zadane riječi, otvorena stava i
hrabra nastupa u čemu se može na-
slučivati i uzrok njegova tragičkoga
životnog svršetka. Njegova nevina
žrtva i nepoznati grob novi su obol
na oltar vjere i nacije.

Ovaj raspevani veseljak došao
je vedra lica na ročište neprevariji-
voga Božjeg suda, gdje istina likuje
nad laži i licemjernim sljedbenicima
komunističkoga sustava. A u nama
"napjevi tmine odzvanjaju" (pjesnik
Vladislav Kušan) i uronjeni u tajnu
životu uzalud zurimo u svijet bez
odgovornosti i savjesti!

dr. fra Castimir Majić

Terezije proglašeni blaženima

njezinoga redovničkoga zvanja spri-
ječilo njezino slabo zdravlje, dok se
od Louisa, koji je želio postati augu-
stinac, tražilo da prije stupanja u sa-
mostan nauči latinski jezik. No, za
vrijeme učenja latinskoga spriječila
ga je bolest. Upriznali su se 1858., a
nakon samo tri mjeseca i vjenčali.
Željeli su u braku ostvariti nešto od
redovničkoga života. Tako su odlu-
čili živjeti u djevičanskoj braku,
uzdržavanjem od spolnih odnosa.
No, od toga su na preporuku svoga
ispovjednika odustali.

U braku su od Boga primili de-
vetero djece, a svih pet kćeri koje
su doživjele zrelo dob postale su
redovnice. Njihova najpoznatija kći
svetica je sv. Terezija iz Lisieuxa,
više poznatija kao sv. Mala Terezija
ili Terezija od Djeteta Isusa. Bila
je suvremenica bl. Ivana Merza.
Rodila se 1873. (kada je Zélie imala
42 godine, a Louis 50), a s 15 godi-
na ušla je u karmelićanski samostan

Lisieux, gdje je s 24 godine, 1897.
preminula. Godine 1925. proglašena
je sveticom, a 1997. Sluga Božji
papa Ivan Pavao II. proglasio ju je
crkvenom naučiteljicom.

Marie-Zélie Guérin preminula
je sa samo 46 godina, 28. kolovo-
za 1877. u Alençonu. Njezin muž,
Louis, preminuo je u 71. godini,
1894. u dvorcu La Musse. Još 1957.,
zasebno, počele su prve pripreme i
radnje, za njihovo eventualno pro-
glašenje blaženima.

13. listopada 1958. njihovih po-
smrtni ostaci položeni su u jedan
grob iza Bazilike u Lisieuxu, dok su
u svibnju ove godine posmrtni ostat-
ci ekshumirani i pohranjeni u jedan
novi relikvijar koji je postavljen u
kripti bazilike. Papa Benedikt XVI.
potvrdio je službeno 19. kolovoza
ove godine i čudo koje se dogodilo
po zagovoru Louisa Martin i Marie-
Zélie Guérin. Naime, jedan talijanski
dječak Pietro Schiliro, koji se je ro-

dio 2002. u Monzi, četrdesetak dana
se tada borio sa smrću. Svećenik,
talijanski karmelićanin Antonio
Sangalli, njegovim je roditeljima
tada predložio da izmole deveticu
na čast roditeljima sv. Male Terezije,
kako bi dobili duhovnu snagu no-
siti svoje životne patnje, boli i pro-
bleme koje su ih snašle. Pietrova je
majka ipak odlučila moliti deveticu
za ozdravljenje svoga sina. Kada
je dijete zbilja ozdravilo, roditelji su
zajedno sa svojim djetetom u znak
zahvalnosti hodočastili u Lisieux
na grob Louisa i Marie-Zélie. Treba
spomenuti i to da je njihovoj beatifi-
kaciji 19. listopada u Lisieuxu nazo-
čio talijanski dječak Pietro Schiliro
sa svojim roditeljima. On je danas
šestogodišnjak i potpuno je ozdravio
po njihovoj zagovoru.

Bogu hvala što naše obitelji sada
ponovno imaju moćne zagovornike
na nebu. Ovdje isto vidimo kako
mi želimo jedno, a Bog drugo. Nije

Mali Pietro Schiliro

Božji plan bio da Louis postane au-
gustinac, a Marie-Zélie, redovnica.
Bog je s njima imao drugi plan i do-
veo ih je drugim putem do svetosti.
Ovo je potvrda i znak da se i u obi-
teljima može itekako živjeti svetim
životom, samo ako se želi. Svi smo
po svome svetom krštenju pozvani
na svetost. Može se u i ovome svi-
jetu živjeti i težiti za svetosti. Nije
potrebno ići u samostan da bi se
ostvarila svetost. Mnogo je zvanih,
a malo odabranih.

Francisko Pavljuk